DE'Lİ
CUMA GÜNLERİ ÇIKABİLİR • 3000 TL (KDV'Lİ) • 61. SAYI

GÜNEYDOĞU'DA SON DURUM

Yazar Musa Anter'in katledilmesi ile birlikte, Güneydoğu'da öldürülen gazetecilerin sayısı dokuza yükseldi. Olaylar karşısında insiyatifini yitiren Hükümet, işi başka güçlere devredip, alttaki manzarayı seyretmekle yetiniyor. Bir halta yaramayacağını biliyoruz ama KINIYORUZ işte.

Peynir Gemisi

GANİ MÜJDE

Deterjan Kutularında Bomba...

Sözde Değil, Özde Temizlik

Geçtiğimiz Hafta Merter'deki Migros mağazasının raflarında deterjan kutusu içinde bulunan saatli bomba herkesin ve özellikle müşterilerin kafasını karıştırmıştı.

Gerçi bomba zamanında patlamış olsaydı müşterilerin kafası daha da karışacak hatta teşhis etmek bile mümkün olmayacaktı.

Bomba uzmanları önce yasadışı örgütlerden şüphelendiler.Oysa yasa dışı örgütler olayı tanımamazlıktan geldiler. Kendilerine bu konuda sorulan sorulara telefon ve faks mesajlarına cevap bile vermediler.

Akla ikinci olarak sık sık promosyon yapan deterjan şirketleri geldi.Bu bombalı kutu teröristlere özel bir promosyon olabilir mi endişesi kapladı her tarafı. Kendi mamullerini seçenleri Saat, gözlük, şemsiye yağmurluk, bardak takımı, fincan takımı,kefen bezi, prezervatif gibi yüzlerce hediyeye boğan deterjan firmaları teröristlere yönelik bir kampanya yapamazlar mıydı?Ne de olsa hatırı sayılır bir terörist kalabalıkla birlikte yaşıyoruz.

Geçtiğimiz ay kibrit kutusunun içinde kalaşnikof marka tüfek saklayan 350 kişi şehirlerarası bir deterjan kutusunun içinde yakalanmamış mıydı?

Neyse biz geçmişi bırakıp günümüze dönelim. Ve içine patlayıcı madde doldurduğu deterjan kutusunu Migros'taki raflara yerleştirirken sıkıştırılan bir terörist ile güvenlik kuvvetleri arasındaki konuşmaları izleyelim.

●●●

-Sayın terörist Jütfen elindeki kutuyu bırak ve bize teslim ol...Etrafın sarıldı.Hiçbir yere kaçamazsın.

-Yaklaşmayın patlatırım...Sonra üzerimdeki kan lekesini, ketap,çimen ve kahve lekesini pıt diye çıkaran yeni formüllü Ariel bile çıkaramaz...

-Yapma kardeşim o elindeki kutuyu bize ver...

-Olmaz...

-Peki sana iki kutu eski deterjanından verelim sen elindeki kutuyu bize ver...

-Dünyada olmaz...

-Peki elindeki bomba mı tahrip kalıbı mı yoksa saatli bomba mı onu söyle bari...

-Elimdeki bombayı şunla bunla veya onla kıyaslamayın...Yenisi ile kıyaslayın...Şimdi sizin Washingtonda yeni formüllü deterjanlar üreten bilim adamlarınız gelsin de etkisiz hale getirsinler bu bombayı.

-Kardeşim deterjan kutusuna bomba koyup etrafı bombalamaya utanmıyor musun? Bu ayrıca suçtur...

-Onlar da bombalıyor ama hiç sesinizi çıkarmıyorsunuz?

-Kim bombalıyor?

-Deterjan firmaları.Bir film seyredene kadar kaç tane deterjan reklamı seyrettiğimizden haberiniz var mı sizin?Ben terörist değilim kader kurbanıyım.

-Ama olsun bu yaptığının teröristlikten ne farkı var?

-Farkı var elbet...Farkı fiyatı...

-Sen kafayı mı yedin kardeşim?.

-Hayır karım kafayı yedi...

-Ne oldu karına?

-Eskiden kardeşi ile her konuda anlaşırlardı.Sonra deterjan konusunda kardeşi ile anlaşmazlığa düştü. Karım her allahın günü gömleklerime ketçap döküp kardeşine giderdi.Kardeşi de kendi kocasının aynı yerden lekelenmiş gömleğini göstererek "bende de var" deyince kavga başlardı. Artık hiçbir konuda kardeşi ile anlaşamıyor.Tabii benimle de...

-Hadi artık sakin ol kardeşim.Bak yanımızda kim var?

-Kim var?

-İyi akşamlar ben Persil Supra...

-Çabuk o adamı alın oradan. Çabuk... Onun yüzünden karımdan ve çocuklarımdan ayrıldım. Götürün onu burdan...

-Yapma ya?

-Evet...Her akşam o sırıtan adamı gösterip "bana hiç olmazsa şunun gösterdiği kadar ilgi göstereydin a herif. Bak her akşam hatrımı soruyor iyi akşamlar diyor.Sen eve geliyorsun tek kelime bile konuşmadan yemeğini yiyorsun; yemeği yedikten sonra ostura ostura uyuyorsun dedi"ve çocukları alıp evi terketti.

-Bak üzülme...O bombayı bize verirsen seni Ayşe teyzeyle evlendiririz.Evin ve çamaşırların mis gibi bahar kokar...

-İstemiyorum.O kadın içinde üç kiloluk çamaşır suyu şişeleri bulunan çantasını bana taşıttırmaya kalkar gene ayrılırız.Ben karımı ve eski işimi istiyorum...

-Sen eskiden ne iş yapıyordun ki?

-Bu marketin karşısında bakkal dükkanım vardı.Bu deterjanlar yüzünden karımı, market yüzünden de işimi kaybettim... Artık kararlıyım...Sözde temizlik değil,özde temizlik yapacağım ve herkesi temizleyeceğim...

Yaşasın sözde değil özde temizlik...

Buum..

TERÖR

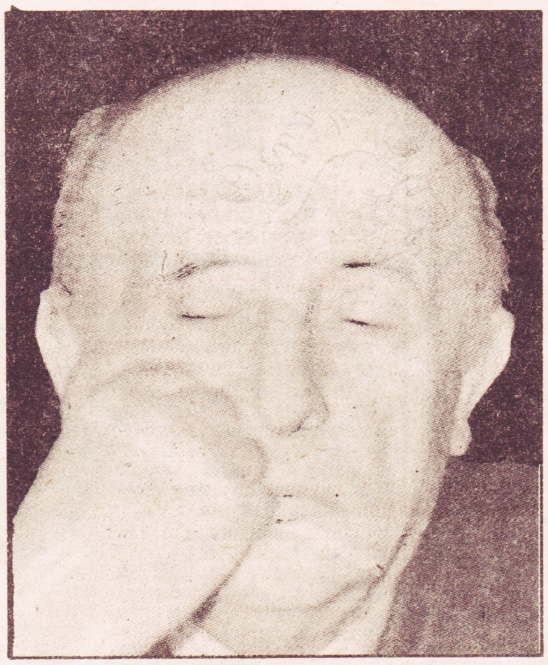

DEMİREL TERÖRE NASIL BAKIYOR?

Ülkenin genel gidişatını güvenlik güçlerine teslim edip iktidarını güvenceye alan Demirel Terör karşısında "matbu" demeçler vermeye devam ediyor. Ülkede acımasız bir terörün estiği gerçek ama tek çare yumruk mu?..

İLGİLİLER NE DEDİ?!

VALİ: Valla ben de olayı gasteden öğrendim. Haberin devamı, bizim hanımın kestiği kuponun arkasında kaldığı için de, öyle ayrıntılı malumat edinemedim. İstanbul'daki işlerimi halledip, hayırlısıyla göreve bi döneyim, hemen tahkikat filan yaptırıcam. Ama sanırsam, bir karı-kız davasıdır. Bu yüzden çok adam vuruluyo, piyasada. Hemen teröre yormayın işi.

İNEK: Burası gazeteciler için çok tehlikeli bir yer olmaya başladı. Aslında herşey ortada. Birileri, kamuoyunun bölgeyle ilgili sağlıklı haber almasını engellemeye çalışıyor. Böylece, yöre halkının sığınabileceği son kale de yıkılmak isteniyor... Hassiktir! Siviller geliyor. Gitmem gerek... Daha fazla konuşamam. üzgünüm. Mööö! Öğüüü!.. (annarsın!...)

BULMACA: Teröristi bulun, sağ kalın!

BİR MİLLET UYANIYOR

KEMKEN • DERYA

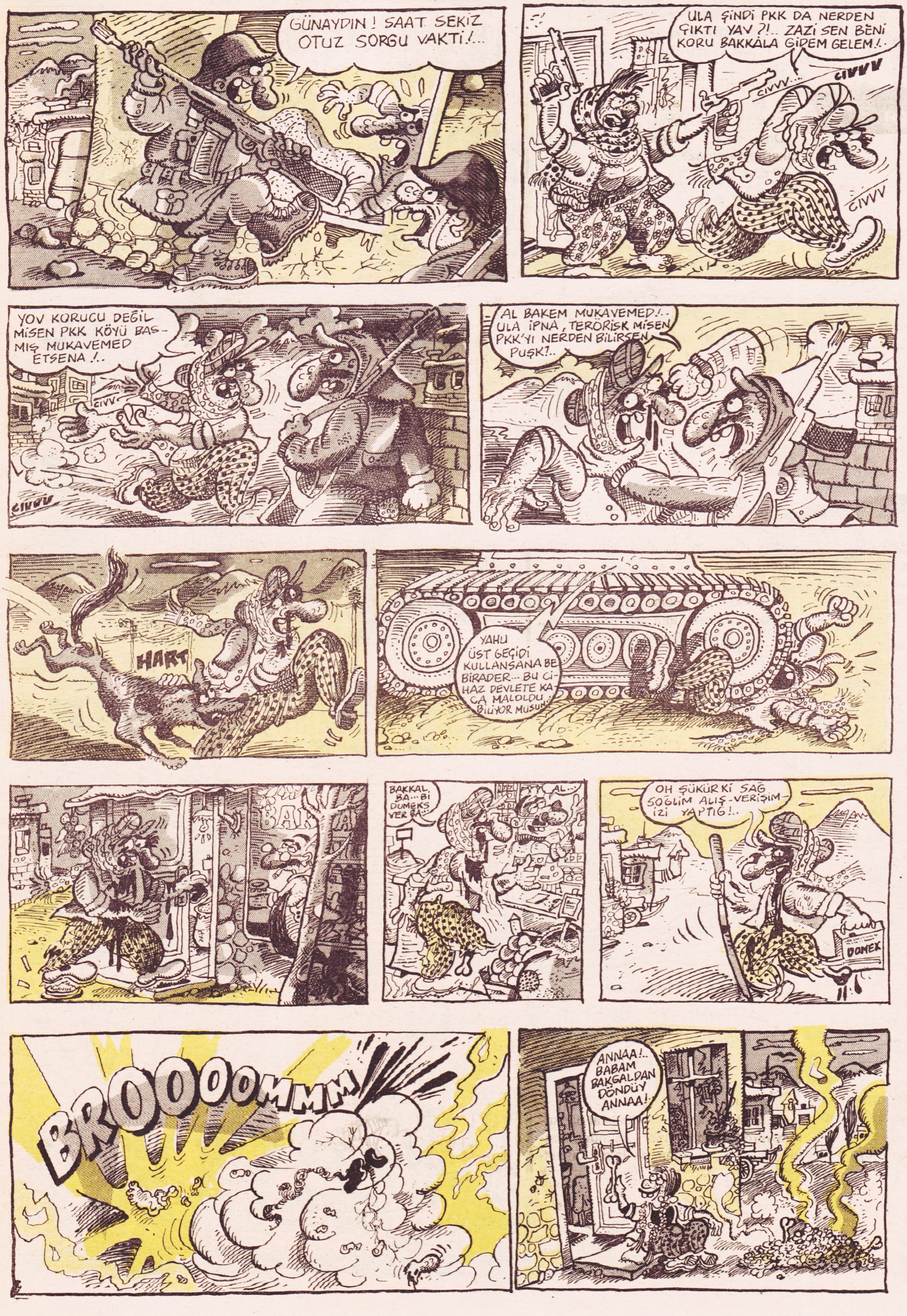

HİSSELİ HARİKALAR

KEMAL KENAN

ÖZGÜR GÜNDEM: Bünyesinde, basın yayın okullarından özenle seçilen gazetecileri bulunduruyor. Ailesinde kalp, şeker, kanser gibi hastaların çokca olduğu genetik fukarası, mutsuz, içe kapanık ve intihara eğilimli gençler, gazete yöneticilerinin özellikle tercihi. Gazete, Güneydoğu'da görevlendirdiği muhabirlere "Kefenin cebi yok" mantığıyla para vermiyor. Aslında iyi de oluyor. Çünkü gazetenin geliri, cenaze masraflarına anca yetiyor.

Standart bir Özgür Gündem muhabirinin ömrü (işe başladıktan sonra) 2 ile 4 yıl arasında değişiyor. Kelebeklerle kıyaslandığında, bu süre hiç de fena değil. Hatta ara sıra kendine ayrılan süreyi aşıp, 5-6 yıl yaşayan Özgür Gündem muhabirlerinin de olduğu söyleniyor. Kelebeklerle kıyaslarsak, hepsini bunalıma sokarız kuran çırpsın.

Peki, kurşunların Özgür Gündem muhabirlerine olan bu talebi nereden kaynaklanıyor?!.. TV'de 7 Gün, Klips gibi yayınlarda çalışanların başı kel mi arkadaş?!. Bir allahın kurşunu da tutup Klips muhabirini tercih etse ya! Haksızlık işte! Kodugumun adaleti!.. Hah hah. Durun yahu! Sinirlenmeyin. Bu tamamen tirajla ilgili bir konu. Özgür Gündem bu başarısını tirajının daha çok olmasına borçlu. Heriflerin okuru da çok sağlam. Ülkede kaç savcı, kaç polis var, haberiniz yok galiba.

babamın sert bir mizacı vardı doktor bey.. annemi hep döverdi...
ahh..ah.. benim de öyle hasta bey... beni psikolojiye bu durum itti..
maalesef öküz hanım.. şifre yanlış.. kaybettiniz
ALLAH BELANI VERSİN KARI..
naapiym bey..yanlış olmuş..
eveet.. ailemizin televizyonu Tele-om bi aileyi daha çatırtdattı..
TELE-OM
KENDİNDEN HOŞNUTSAN GİR BU ŞEHRE DEĞİLSEN SİKTİR OL GİT BAŞKA YERE
ama böyle olursa turiz muriz gelmez aabi yaa..
tabelalar.. istanbul n'oluyo lan.. yoksa!.
yaktım çıranızı
LALE
MAFETTİNİZ
YARROCK KAFALILAR
ANANIZI ZİKEYİM
AŞK
GÖTLER
ağzınıza sıçayım
İBNELER
ÖKÜZ
BOKLAR
eskiden ne kolaydı... "futbolumuz ne haldeyse romanımız, şiirimiz de o durumda" derdik, konu kapanırdı.. ya şimdi..
avrupaya kök söktürüyorlar.. biz bittik polemik refik.. zıstık.. futbol bitirdi bizi refik..
vaazgeeçtiim gözleerindeen vazgeeçtiim sözleriindeen bir ah de yeter.. sessizcee kimsesizcee gönderdiiim dudaklarımı öppme al yeeteer.. hiç tanımaz..
yani sezen hanım gecenin bu vaktinde ağzıma zıçtınız yani... HÜRK..
arkadaşlar, hükümetten emir gelmiştir. hepimiz hemen NİHİLİST olacağmışız..
olak olmasına da muhtar.. nedir bu NİHİLİST'lik.. gonuşsana örgetmen bey..
Adile Naşit'i vurmuşlar.. şimdi kuzucuklara kim adile teyze olucak..
kimi içince hiçbrşey hatırlamaz.. kimi de bu kardeşim gibim hatırladıklarını birbirine karıştırır..

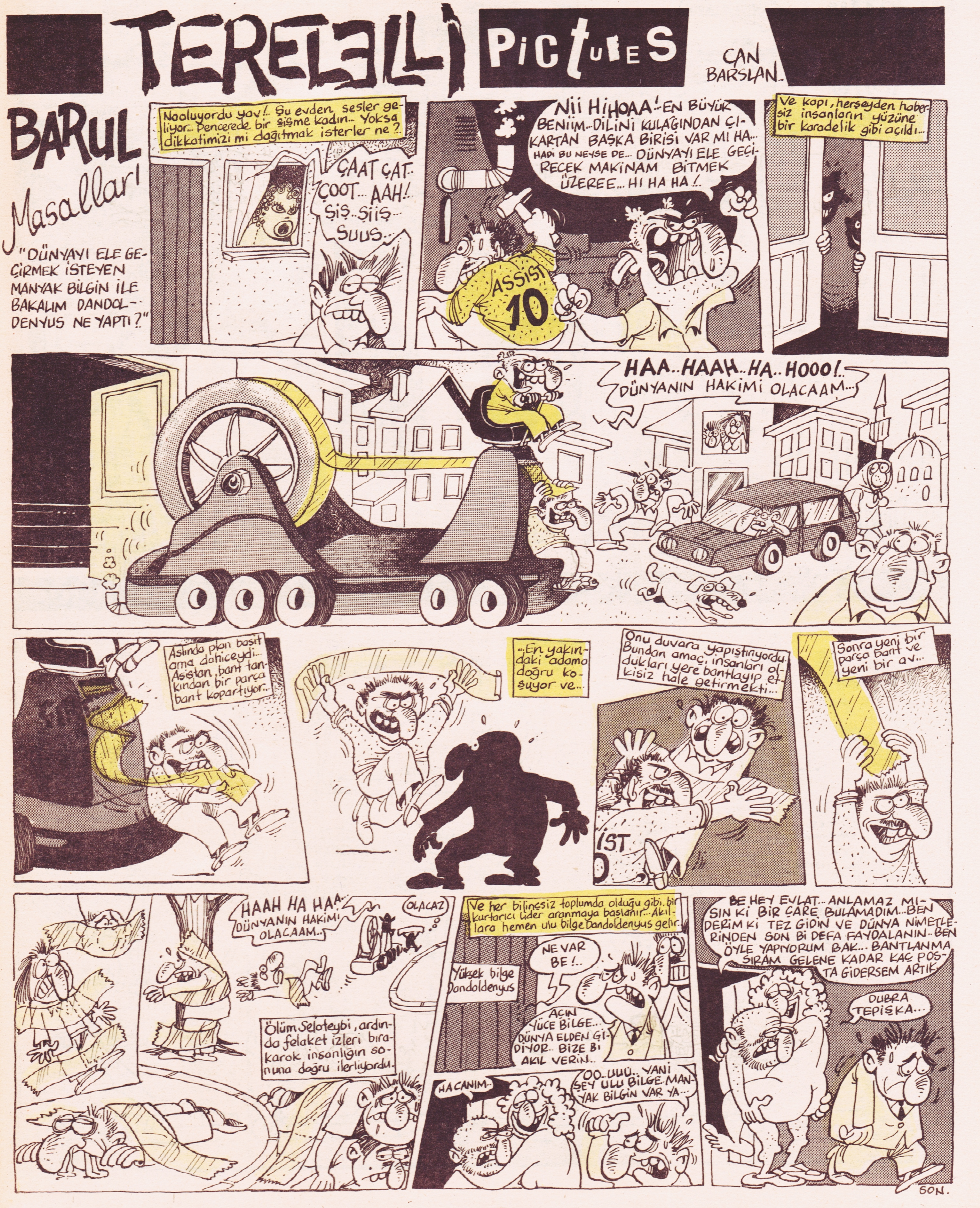

TERELELLİ Pictures
ÇAN BARSLAN.
BARUL Masalları
"DÜNYAYI ELE GEÇİRMEK İSTEYEN MANYAK BİLGİN İLE BAKALIM DANDOLDENYUS NE YAPTI?"
Nooluyordu yav!.. Şu evden sesler geliyor... Pencerede bir şişme kadın... Yoksa dikkatimizi mi dağıtmak isterler ne?
ÇAAT ÇAT.. ÇOOT... AAH!.. ŞİŞ.. ŞİİŞ... SUUS...
NİÍ HİHOAA!.. EN BÜYÜK BENİİM.. DİLİNİ KULAĞINDAN ÇIKARTAN BAŞKA BİRİSİ VAR MI HA... HADİ BU NEYSE DE... DÜNYAYI ELE GEÇİRECEK MAKİNAM BİTMEK ÜZEREE... HI HA HA!..
ASSIST 10
Ve kapı, herşeyden habersiz insanların yüzüne bir karadelik gibi açıldı...
HAA.. HAAH.. HA.. HOOO!.. DÜNYANIN HAKİMİ OLACAAM...
Aslında plan basit ama dahiceydi... Asistan, bant tankından bir parça bant kopartıyor...
...En yakındaki adama doğru koşuyor ve...
Onu duvara yapıştırıyordu. Bundan amaç, insanları olduklari yere bantlayıp etkisiz hale getirmekti...
Sonra yeni bir parça bant ve yeni bir av...
İST
HAAH HA HAA.. DÜNYANIN HAKİMİ OLACAAM..
OLACAZ
Ölüm Seloteybi, ardında felaket izleri bırakarak insanlığın sonuna doğru ilerliyordu.
Ve her bilinçsiz toplumda olduğu gibi, bir kurtarıcı lider aranmaya başlanır... Akıllara hemen ulu bilge Dandoldenyus gelir.
Yüksek bilge Dandoldenyus
NE VAR BE!..
AÇIN YÜCE BİLGE... DÜNYA ELDEN GİDİYOR.. BİZE Bİ AKIL VERİN..
HA CANIM..
OO.. UUU.. YANİ ŞEY ULU BİLGE. MANYAK BİLGİN VAR YA...
BE HEY EVLAT... ANLAMAZ MISIN Kİ BİR ÇARE BULAMADIM... BEN DERİM Kİ TEZ GİDİN VE DÜNYA NİMETLERİNDEN SON Bİ DEFA FAYDALANIN.. BEN ÖYLE YAPIYORUM BAK... BANTLANMA SIRAM GELENE KADAR KAÇ POSTA GİDERSEM ARTIK.
DUBRA TEPİŞKA...
SON.

KÖTÜ AŞK HİKAYELERİ

OMAYŞA

ÖZET:

OMAYŞA BİR KIYI KASABASINDA, KULE EVİNDE İNZİVAYA ÇEKİLMİŞTİR. D.U. İLE BERABER MUTLUDUR DA, TAA Kİ ...

MEMED ERDENER

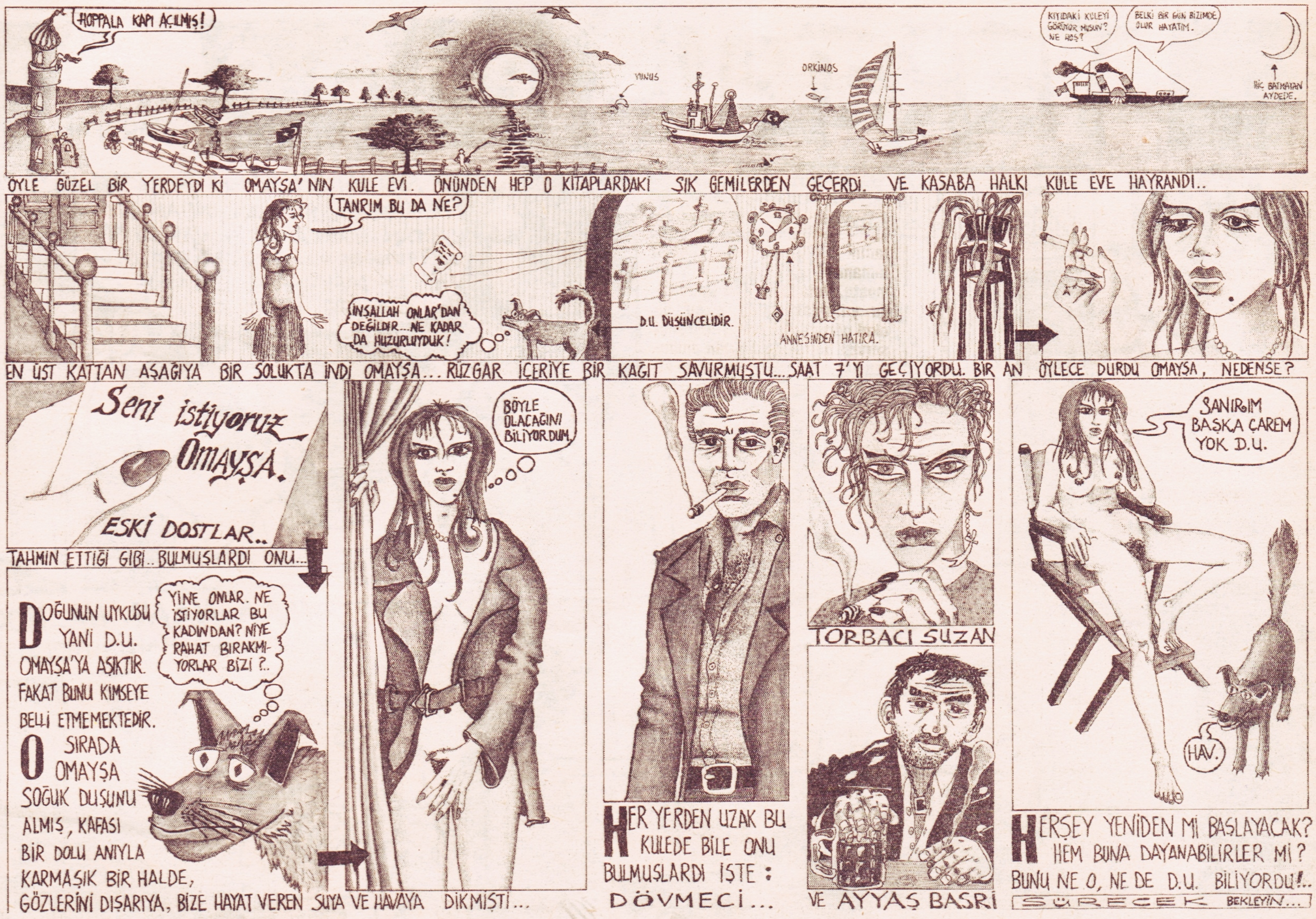

"E"

lamia karaali

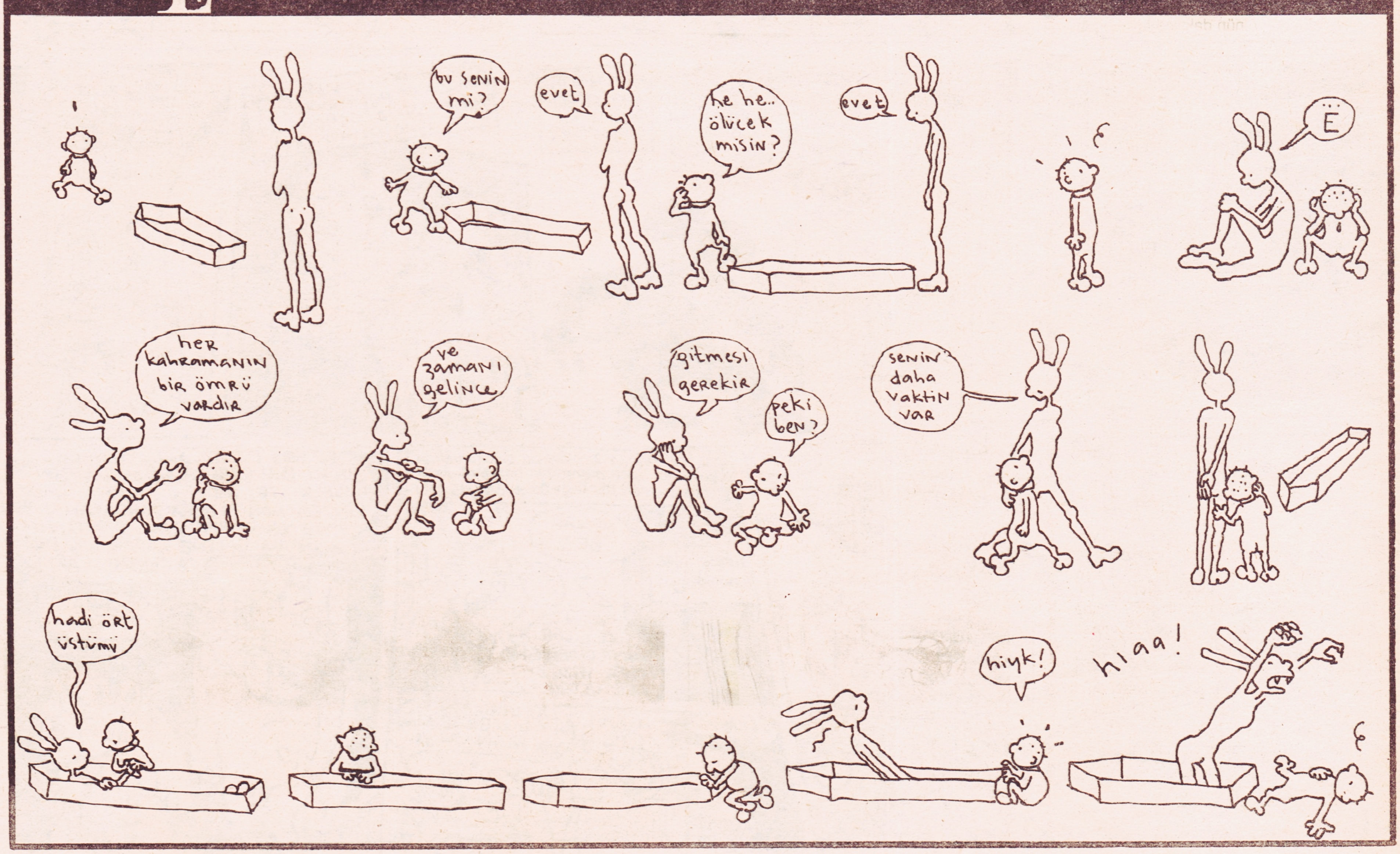

daktil om padme hum

HULKİ AKTUNÇ

"DAKTİLOM"LAR... II

Ve, evet, sağ ve sol işaret parmaklarım, otuz yıla varan haşin vuruşlardan ötürü acımaya, sızlamaya, inlemeye, sızlanmaya başlamıştı. Bunun üzerine orta parmakları işbaşına oturtmaya kalktım; olmuyordu; hızlı ve isabetli değildi onlar. Bilenlere sordum, "sen hâlâ babanın daktilosunu mu kullanıyorsun?" dediler.

Ah, bu konularda nasıl da çağ dışı kalmışım! Yahu insan bir bilgisayara yapışırmış, olur bitermiş. En azından, şurda burda sebil gibi satılmaya başlanan elektrikli daktilolar ne güne duruyormuş?! Dokunmatik. Bas tuşa, keyfine bak.

Denedim; öyle. Hatta geleneksel iki parmak hızımla yazıyorum cümleyi; bekliyorum ki makine yetişip yazsın. Harfler birbiri ardına dökülüyor kâğıda. Başka birisi yazarmış gibi izliyorum. Pahalı da sayılmaz elektrikli daktilolar; hem, işaret parmaklarımdan değerli mi?

Argo Sözlüğü'nün daktilosu bile bir yıl sürdü. 500 sayfayı aşan dosya çantamda, Sıhhiye apartmanının merdivenlerini oflaya puflaya çıktım. Atıl'a, bir utku gülümseyişiyle teslim ettim sözlüğü. Füsun Ant geldi, "ne kadar özenli bir dosya!" dedi. Koltuklarım kabardı; böbür içinde teşekkür ettim. "Ama," dedi Füsun, "bütün bunları karmakarışık bir çuval içinde getirseydiniz, biz onu dizgi sonrasında beş dakika içinde alfabetiğe sokardık"... Ben, yitirdiğim zamanları düşünerek ağlamaya ve çırpınmaya başladım. Teskin ettiler; çay ikram ettiler.

Ahhh, ah ki ahh, dördüncü daktilom, işaret parmaklarımın kurtarıcısı, alçakgönüllü Brother AX-10, daha devreye girer girmez "out" olmuştu. Şimdi bebeler bile bilgisayar kullanıyordu. Ben nerede kalmıştım! Yo, her yeniliğe kolayca pabuç bırakamazdım. Dördüncü yavuklum ile ne veletler yaptık: "Bir Yer Göstericinin Hayatı", onun kızı... "Büyük Argo Sözlüğü" onun oğlu... "Islıkla Tarihçe" ve "Adresim Aynalar", onun çift yumurta ikizleri!

Peki, günümüzün vampları girmiyor mu düşlerime? Girmiyor desem yalan. Ama dördüncü'me sarılıp yatıyorum geceleri; sabah bakıyorum, bir şeyler daha var merdanesinde. Laf aramızda, tuşları bir hayli sertleşti; ben "Şarkılar" kitabını yazarken, şimdilerde "Küller ve Ateşbaz"ı bitirmeye uğraşırken, duygusallaştı da... Öykülerdeki, şiirlerdeki, romanlardaki ayrılıklara dayanamaz oldu; ölümlerin ardından ağlıyor; kavuşmalar coşkuyla sıçratıyor onu. "Aşkımız bitmeyecek değil mi?" diyip hıçkırıyor.

Yahu, Ortadoğu erkekleri biraz çokeşli değil midir?

Sahil Hikayeleri III.

Sah.

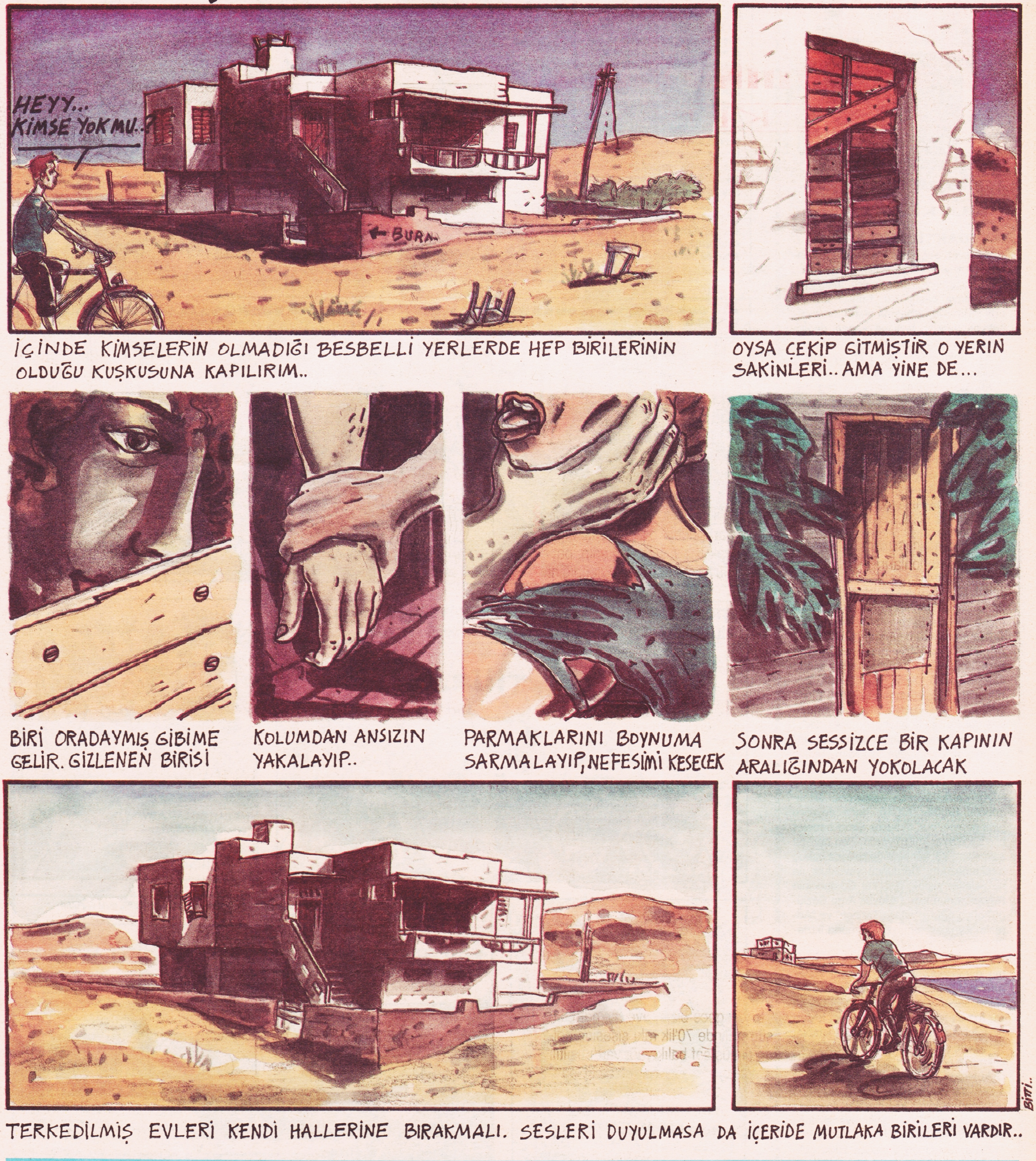

HALK KOMEDİLERİ

KEMAL KENAN

SURDİBİ GÜLSÜM'Ü

(1. BÖLÜM)

Çok güzel kadındı Gülsüm. O'nu ilk kez, yarım gün çalıştığım markete geldiğinde görmüştüm. "Öp beni!" diyen pembe dudakları, "Okşa beni!" diyen ipeksi saçları, "Kırp beni!" diyen yuvarlak gözleri ve "Ostur bana!" diyen delikli bir burnu vardı. Ve elleri. Elleri öyle dostça, öyle samimi duruyordu ki, bir an "Sık beni!" dediğini hissedip, sıkmıştım... Galiba kızmıştı,

- Margarininin parasını almak için, elimin tamamını avuçlamanız gerekmiyor herhalde?! Lütfen titreyin ve kendinize gelin!

O sıra zaten titriyordum. Ama beni böyle bozması, içimde birtakım utanma hormonlarının salgılanmasına neden olmuştu,

- Pardon!. Buyrun margarininizi. Öyle güzeldi ki. Gözlerinin içine bakmaktan, margarini eline değil de ağzına verdiğimin farkına bile varamamıştım. Teşekkür etmese, belki de bu yaptığım hıyarlığı hiç bilmeyecektim,

- Tefsevfkfküv edevffmm!

- Ay Hay allah! Gerçekten çok özür dilerim. Bir an dalmışım.

Hatamı düzeltmek için elimi ağzına daldırıp dişetlerine sıvanan margarini temizlemeye kalkmam, aslında O'nu daha da kızdırmalıydı ama O, manyak bir gülümsemeyle öylece durup, inlemeye başlamıştı.

O gece O'nu düşündüğüm için mi, yoksa sabaha kadar sahilde turladığım için mi uyuyamadım, bilemiyorum. Ama gerçek şu ki, sebep her ne olursa olsun, gece boyunca gözüme bir horlamalık dahi uyku girmemişti. Saçları, gözleri, dudakları, memeleri, poposu, apışarası.... Ouuhh!.. İnsanoğlu çok puşt bir hayal gücüne sahip. Sadece leb'ini görüp, leblebi'nin tamamını gözünde canlandırabiliyor.

Ertesi gün, daha ertesi gün ve diğer ertesi günler, sık sık gelip margarin almaya ve elimi çiğnemeye devam etmişti. Tabi bu arada birbirimizi yavaş yavaş tanımaya da başlamıştık. Ben O'nun, adının Gülsüm olduğunu, yirmi yaş dişinin yeni çıkmakta olduğunu ve bademciğinin epeyce iri olduğunu öğrenmiştim. O ise, benim İstanbul'a okumak için geldiğimi, okuldan iki arkadaşla birlikte aynı evde kaldığımı, dört çocuklu bir ailenin en küçük çocuğu olduğumu, annemin cam silerken, ayağı kaydığı için, babamın da O'nu son anda tutmayı başardığı için öldüğünü, sonra bir zamanlar şiddetli bir aşk yaşadığımı, ancak Kız'ın beni terkedip, patlak gözlü bir jet pilotuyla evlendiğini ve yaşamımla ilgili bir-iki küçük ayrıntıyı daha öğrenmişti.

Bir süre sonra günde iki kere gelmeye başlamıştı Gülsüm. O'nunla daha fazla görüştüğüm için mutluydum. Sonra, beni daha fazla mutlu etmek için günde üç kere ve daha sonraları dört-beş kere gelip gitmeye başladı. Sağ elimde belirgin bir küçülme, zarifleşme gözlüyordum. Ama bu, sol elimin hiç umurunda değildi. Ben de pek takmadım. Mutluydum. Hatta ilişkimiz, margarin sınırlarını aşıp, zeytinyağı, arap sabunu ve donmuş inek jölesiyle oldukça haraketlilik, zenginlik kazanmıştı.

Sonunda O'nu bir yemeğe filan davet etmemin zamanı geldi diye düşündüm. "Siktiret! Birlikte yaşamaya ne dersin?" diye hiç ummadığım bir öneriyle reddetmişti teklifimi.

Ertesi gece bizim eve taşındı Gülsüm. Elinde 70'lik rakı şişesine doldurulmuş saf balık yağı vardı. Işıltılı gözlerle, neredeyse güvercin pençesine dönmüş haldeki sağ elime baktı ve erotik bir hırıltıyla fısıldadı,

- Odan nerede?!.

(devam edecek)

GÜNLERİN KÖPÜĞÜ

SELÇUK ERDEM

CEZMİ ERSÖZ

BAŞARI KOMPLEKSİ

Doktor bey bende başarı kompleksi var. Nasıl mı? Efendim benim başarı kazanan bir insana tahammülüm yok. Ne yazık ki böyle bu. Başarı kazananlara karşı derin bir öfke beliriyor içimde, engel olamıyorum. Tabii bunu belli etmemeye çalışıyorum. Onlara kurnaz bir saygı ile yaklaşıyor, başarılarını teslim ederek onları payelendiriyorum. Doktor bey beni en çok yakınlarımın başarısı kahrediyor. Yakın derken tabii önce arkadaşlarımın, akrabalarımdan olan kişilerden bahsediyorum. Bu fiziki yakınlık da olabiliyor. Komşularımdan birinin başarısı da beni çok sarsıyor. Ya da aynı mahallede oturduğumuz birinin başarısı. Başarı benden uzak olsun, yeter bana şimdilik! Onu diyordum, geçende üst kattaki komşumuzun küçük kızı Ebru Anadolu Liseleri'nin sınavını kazanmış. Annesiyle beraber müjdeyi vermek üzere bize şöyle bir uğradılar. İnanın kahroldum. Şimdi kıskançlığımı ve öfkemi belli de etmek istemiyorum. Ter içinde kaldım. Hemen küçük Ebru'ya sarılıp öptüm. Söz de çok sevinmiş gibi küçük kesik kahkalar attım. Saçını okşadım. Annesini de tebrik ettim. Duyduğum derin öfkenin utancını bastırabilmek için de Ebru'ya ona bir süpriz hediye alacağımın sözünü verdim. İçimden de "bir an evvel gitseler de derdimle yalnız başıma kalsam" diye düşünüyorum. Geçmişler karşıma inat olsun diye sırıtıp duruyorlar. Bu arada bir taraftan kendi kendime "yahu şu parmak kadar kızı niye kıskanırsın, sana ne zararı var kolej sınavlarını kazanmasının, bakalım doğru dürüst bitirebilecek mi, kolay mı kolej bitirmek, Zavallı sınavlardan sınavlara sürünecek", diye de telkinlerde bulunuyorum. Yok mümkün değil, kıskançlığımı bastıramıyorum. Kendimi anlayamıyorum doktor bey, hani benim de Ebru yaşında kızım, yada oğlum olur, o da aynı sınava girer, olur ya kazanamaz, işte o zaman insan biraz olsun gıbta eder. Yok, ben hastayım doktor bey. Patolojik bir durum bu...

Gelelim esas kabuslarıma. Şimdi diyelim bir arkadaşım bir işyeri kurdu. Bir büro açtı. Ve para kazanmaya başladı. İşte bunun haberini aldığım an uykularım kaçmaya başlar. Derin bir öfke kaplar içimi. "Nasıl olur, bu sefil çevremizden biri nasıl para kazanır" diye içim içimi yer. Arkadaşımın mutlaka birilerini kazıkladığını, haksız yere sermaye edindiğini düşünürüm. Hem zaten sermayeder olmak, ticaretle uğraşmanın doğasında vardır bu: Yalan, üç kağıt, hak yemek, sömürü, oyun. Bunları yapmayanların ticarette başarılı olamadığını düşünürüm. Eğer bu arkadaşım sol görüşlüyse, ki bizim çevre hep öyledir, o zaman ticarette başarı kazanmanın sol düşünceyle nasıl uyuştuğunu birisinin ona söylemesi gerektiğini düşünürüm. Bunu ben asla söyleyemem. Derin kıskançlığım geçmediği taktirde kendime başka telkinler yaparım. Bu arkadaşımın ticarêt denen sığ, zaman tüketici, ve yıpratıcı bir işle uğraşmasının onu kültürün, sanatın, hayatın birçok güzelliklerin dışında tutacağını düşünür, bu düşünceyle rahatlamaya çalışırım. Öyleydi ya. Bu arkadaşımın gününü o sefil işle, para hesaplarıyla geçirecek, bense rahatça sinemaya, tiyatroya gidecek, istediğim kitapları okuyacak, gönlümce gezecektim. Bu düşünce azda olsa rahatlatırdı beni. Ama yine kulağım arkadaşımın iflas haberinde olurdu...

Diyelim bir arkadaşım kendini okumaya, yazmaya, yaratmaya verdi. Yakında bu işin meyvelerini verecek. Başarı elinin altında. İşte buna dayanamam. Bu herşeyden çok kahreder beni. Nefesimi tutarak başarı haberini beklerim onun. Korkunç bir bekleyiştir bu. Başarısı yaklaştıkça yurt çapında, hatta dünya çapında bir olay olmasını umut ederim. Olaylar olsun ve onun başarısı gölgelensin isterim. Çoğunlukla beklediğim olaylar olmaz tabii. Geceleri kabus görmeye başlarım. Böyle durumlarda hep yaptığım şeyi yapmaya başlarım bende. Her gece meyhanelere gider, Boğaz gezmelerine çıkar, her gece farklı bir kızla olmaya başlarım. Kendimi sefahete veririm. Neden mi böyle yaparım. Evine günlerdir kapanmış, yazıp çizen, üreten arkadaşımı başka bir alanda bastırmak için. "O evlerde, odalarda tükenirken, ben hayatın tadını çıkartıyorum" demek için. Bunu başka arkadaşlara hemen yayarım. Çalışan arkadaşımın hayattan hiç tat almadığını, evine kapanıp herşeyden uzaklaştığını söylerim. Diğer arkadaşlarımı kendi düşüncelerime ortak etmek için çoğu akşam onları da arar, evimde partiler veririm. Ama işin gerçeği bütün bunları yaparken yine de, evindeki arkadaşımın yaklaşan başarısı benim için yaklaşan bir felaket gibidir. İçim kasvet doludur. Böyle anlarda hayatın çok kısa olduğunu, evlere kapanıp birşeyler üretip yazmanın bu çabaya hiç değmediğini, günlerin hızla aktığını, zaten bu ülkenin sanata karşı çok duyarsız olduğu yönünde görüşler atarım ortaya. Ama hiç biri, hiçbiri dindiremez acımı, öfkemi...

Doktor bey durumum çok mu feci? Pek değil mi? Ama daha bitmedi. Mesela bir arkadaşım yurtdışı bursu kazandı. İşte bu mahvolma sebebimdir. Benim çok isteyip de başaramadığım birşeydir bu. Acım uzun süre dinmez. Tabii hemen telkinlere

Devamı 15. sayfada

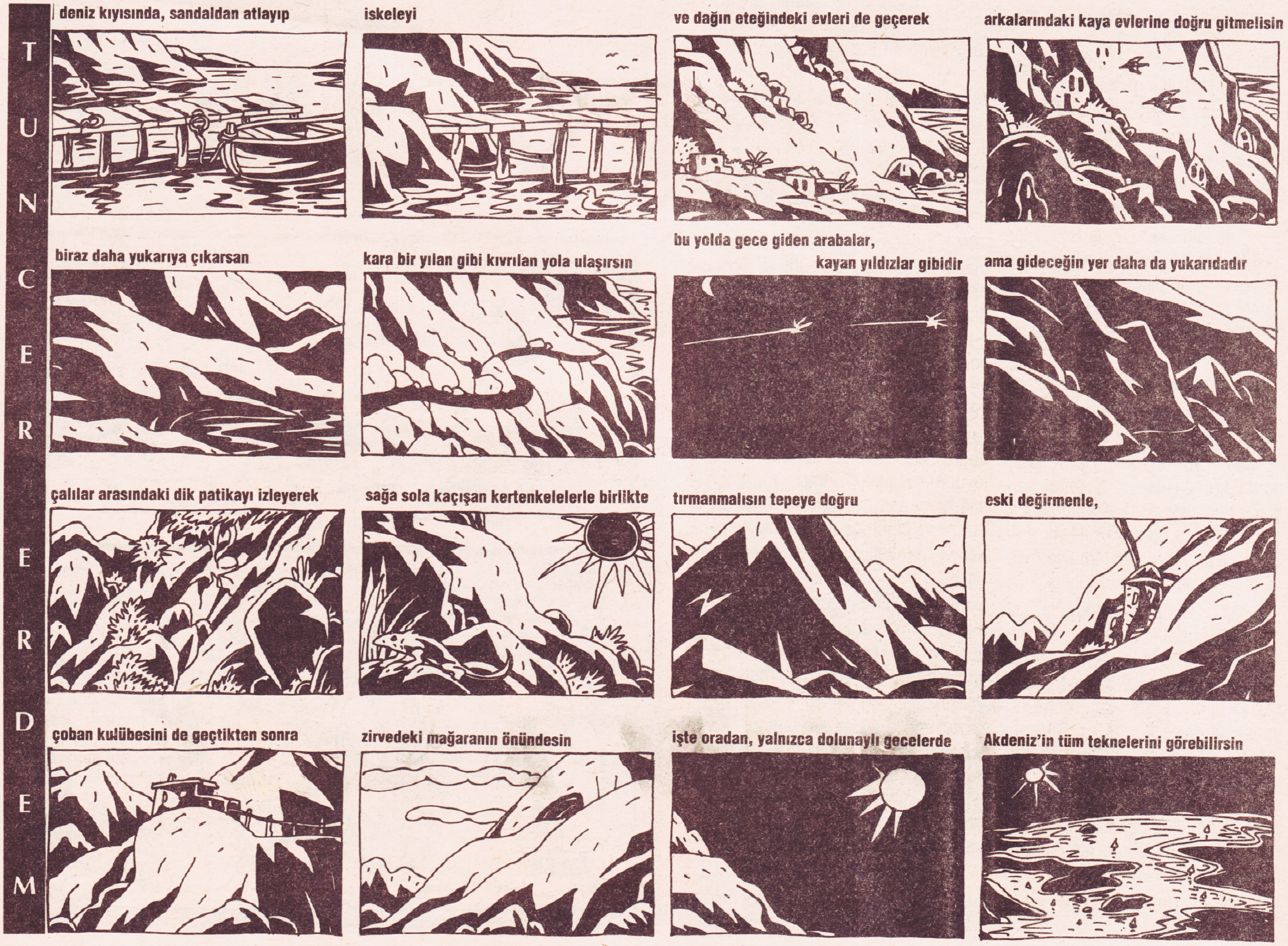

ŞU MALUM KEFEN PARASI

Resul ERTAŞ-HAKAN

HAFTA SONU NE YAPAK

▼ Gazeteci, Kürdolog, Yazar **Musa ANTER** öldürüldü... Üzgünüz... Tüm insanlara ve **özgür GÜNDEM** gazetesine başsağlığı dileriz...

▼ yine, maalesef. **Cihan GEYİK** de.. öldü.. genç yaşında.. 2 milyon toplandı.. bir de cihan'ın çok sevdiği bir **"kara yüzük"**.. üzgünüz..

▼ **Ruhi SU**'yu ölümünün 7. yılında **saygıyla ve kasetlerini dinleyerek anıyoruz..**

▼ **Milliyet SANAT Dergisi 20. yılını** kutladı.. kutluyor..

▼ **TAMPOPO,** yemek ve erotizm üzerine bir japon güldürüsü.. **FİLM..** mutlaka seyredek..

▼ **SENİ SEVİYORUM ROSA..** Sevgi Soysal'ın **TANTE ROSA** kitabından **IŞIL Özgentürk** uyarlaması.. **FİLM..** Seyredek..

▼ **TAŞ YILLAR..** Pantelis Voulgaris'in yönettiği bir **yunan filmi..** seyredek..

▼ **OBEN GÜNEY**'e **YARDIM...** (Oben-Maria Güney, **iş bankası Galatasaray şubesi, 691815**)

▼ **CEZAYİR SAVAŞI**, film, **Perşembe: 21.00'de TRT** 3'de.. Mutlaka seyredek... Mutlaka..

▼ **"Evvel Zaman Kadın Suretleri"** (1905-1945) **sergi...** Kadın Eserleri Kütüphanesi, **Fener.. (253-74-08)**

▼ **Paul McMillen fotoğraf sergisi..** Galeri New'de.. **(231 67 63)**

▼ **Dünya Karikatürleri Sergisi..** Basın Müzesi'nde.. **(513 84 57)**

▼ Mavi Şehir, **İzzet Harun Akçay,** kitap, öykü..

▼ Sevgili Düş Saatleri, **Sefa Fersal,** kitap, şiir..

▼ karikatür dergisi **YAZISIZ**'ın eylül sayısı çıktı...

▼ radyo kurak, televizyona dizi yapak, erotik mizah dergisi çıkarak, şarkı sözü yazak gabarak gubarak,,, bok var..

▼ kalabalıklardan uzaklaşak.. **tenhalarda menhalarda dolaşak..** şapşal kazaklarımızı giyek.. **esintili kır kahvelerinde kayıntılı haso çaylar içek...** öpüşek, sevişek, tiviste gelek..

▼ kuşların çinko dam zorunsalına gelince.. bazı yeni yollar deneyek.. mesela eylemsiz, **düşünerek halledek..** (nasıl olacağını ben de **bilmiyorum..**)

• Mansur Şebboy
(anthi medya pichi)

KANUN ÖNÜNDE

ÖYKÜ : F.KAFKA
ÇİZGİ : TAN CEMAL

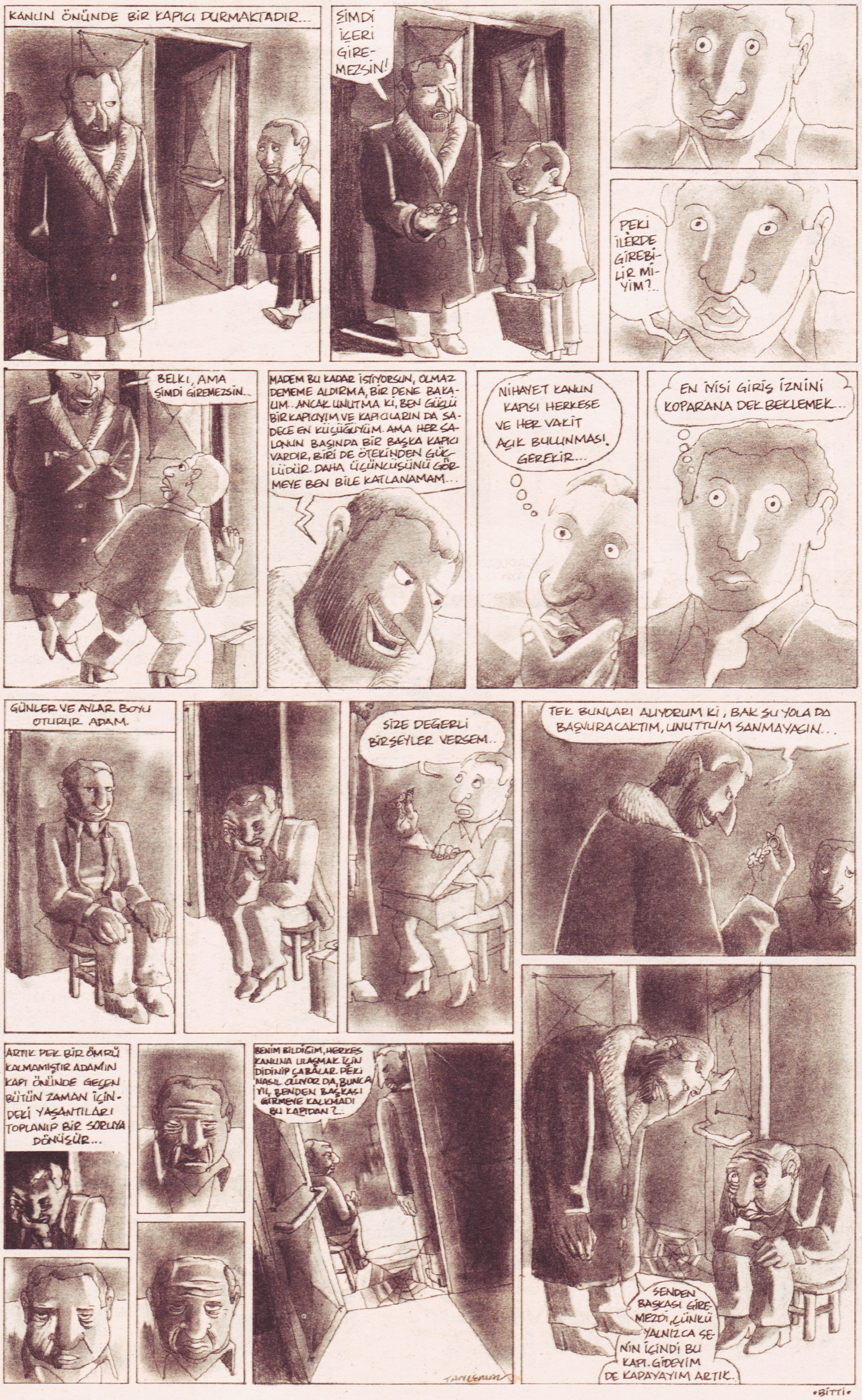

•BİTTİ•

ne ısanaM varsa?

kaldırdı attı kendini; şeytandan yere düştü. sevisebilse, buna imkân tanısalar o daha masum olacaktı. girip çıktığı ayinlerde karanlığın saçlarını taradığını hatırladı. nasıl da yumuşacıktı elleri. içindeki oksijen kabarcıklarla derisinden çıkmıştı. cinsel organını emencini kilitlediği kutuyu ilkokul öğretmeninin vajinasına kanırtmıştı. sonra ihtilal oldu. o siyah chevrolet'siyle gitti. saçlarını kazıttı. anüsünün çevresindeki kılları oje ile pembeye boyadı. pembe bir martı eşlik ediyordu ona. birlikte balık avlayarak beslendiler; kimselere ihtiyaçları yoktu artık: sosyalizm de geride kalmıştı. açılmış bir pencereden dışarı uçacaklardı. en akıllıca olanı kesinlikle buydu. derken martı aniden yaşlanıverdi. çocuk herşeyi anladı. 'git,' dedi ona. martı ardına baka baka ağır kanat çırpışlarla uzaklaştı ağlayarak. çocuk Can Barslan'a danıştı o günün akşamı. Can, 'Sherlock Holmes ölüm döşeğinde, sen nelere üzülüyorsun sorsak,' diye fırçaladı çocuğu. O an gözüne bir kenarda hıçkıran Dr. Watson ilişti, ona doğru atıldı, tutup çevirip domalttı doktoru. pantolonu ve donu parçaladı, yırttı. önce pembe ojeyle onun orasını boyadı ve sonra ...pembe spermleri bir martıya attı!..

KÜÇÜK İSKENDER

FAHİŞENİN FASLI

SONER TUNA

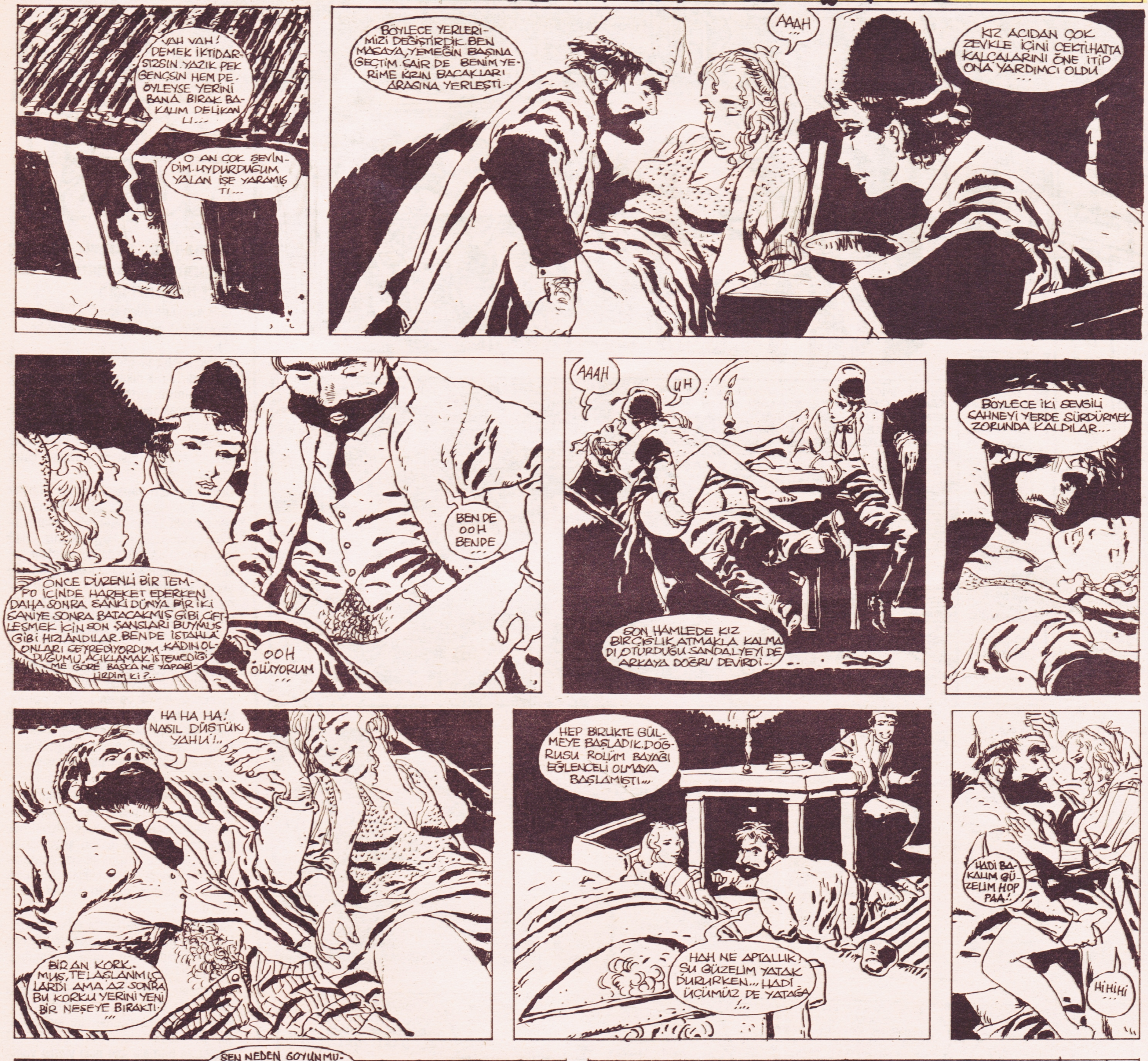

SÜRECEK...

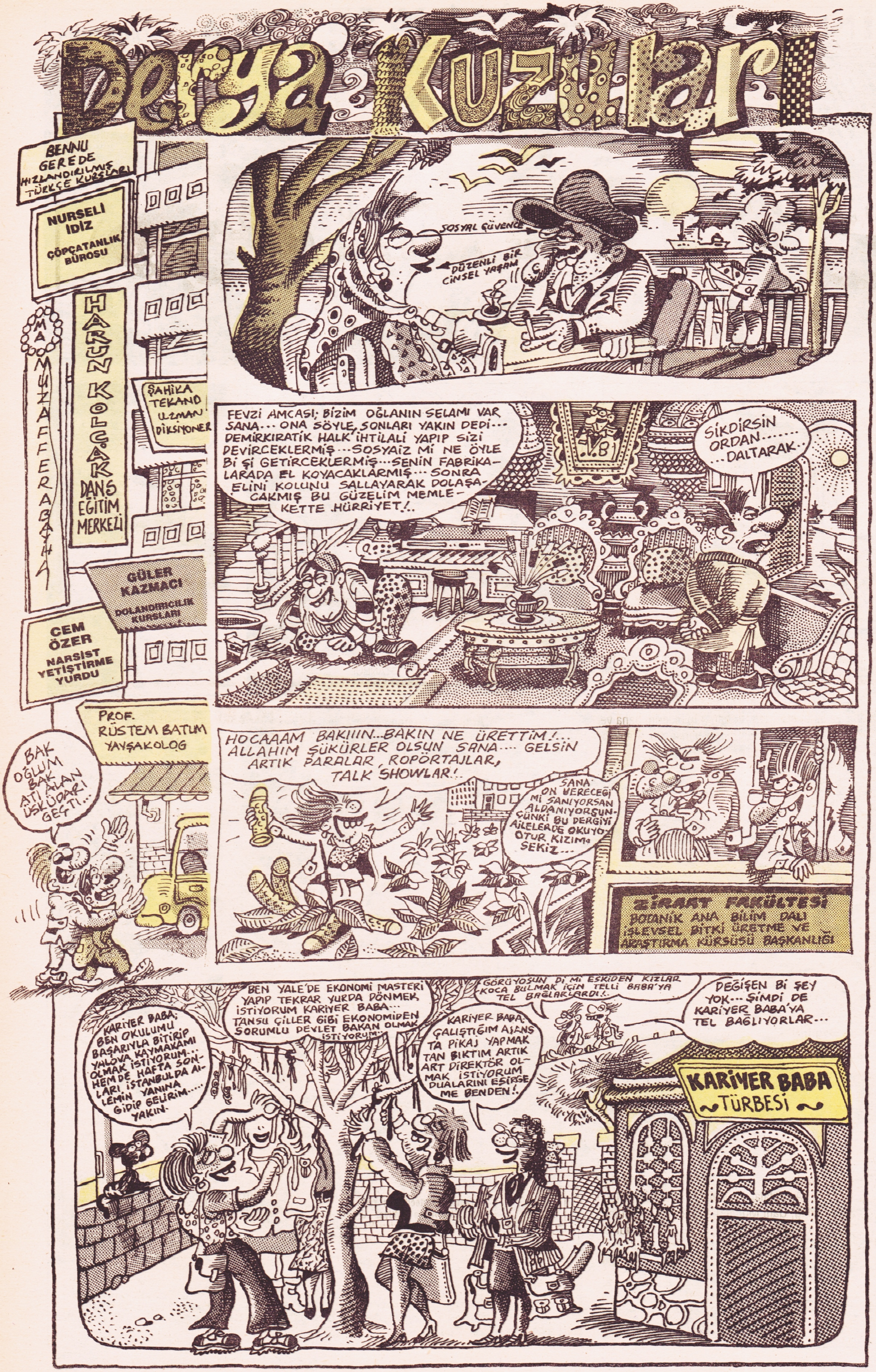

DERYA SAYIN

REHA BİLİT ASYON

Batman'da görevi başında yaşamından koparılan HAKAN BAYLAN için

'Halk adına dökülen kan
Sapı güldalı güzelliğinde bir bıçaktır.'
(*)

Ancak bu bıçak güldalı olmaktan çıktı çoktandır. Artık diken gibi batmaya başladı hepimize. Ortada bir savaş var deniyor. Ancak savaşların bir numaralı kuralı sivil, savunmasız insanlara dokunmamaktır ve hatta olduğunca bu insanları bu savaşın dışında tutmaya çalışmaktır.

Devlet katliam yapacak ve siz dünyayı ayağa kaldıracaksınız. Siz katliama kalkıştığınızda bunun adını 'Bir halkın kurtuluş mücadelesi' koyacaksınız. Halk adına kurtuluş mücadelesi verirken birlikte yaşadığınız diğer halkları da düşünmek zorundasınız. Yok eğer bu mücadeleyi yaparken diğer halkla karşı kıyıma kalkışırsanız bunun adı mücadele olmaktan çıkar ve şovenizm batağına saplanırsınız.

Halklar arasında bir sorun yoktur. Siz sorununuzun devletle olduğunu savlıyorsunuz. Ancak bu tür kıyımlar, bu ülkede birlikte yaşadığınız diğer halkların hiçte istemediğiniz düşmanlığını kazanmanıza yol açar. Ve arzuladığınız düşlemlere hiçbir zaman ulaşamazsınız bu mantıkla...

Devletin düşmanlığını halk sönümlendirir. Ancak bir halkın düşmanlığını kazandığınızda bunun önüne hiçbir güç geçemez ve ortaya halklar arasında bir savaş çıkar. Bu durum ne size ne de bu ülkede yaşayan diğer halklara mutluluk getirir. Aksine bu günleri de arar oluruz hep birlikte.

Ve bu kirli savaşta başka Hakan'lar gelecek için güzel düşler kurarken aramızdan ayrılmadan tüm taraflar başını önüne eğip düşünsün derim.

Öldürenler kadar, öldürülmesine neden olanlar da suçludur bu ölümden. Güvenliği sağlayamayanlar, bu kirli savaşın bitmesini istemeyen karanlık (!) güçler ve bitmesi için hâlâ yanlış yolda ilerleyen yetkililer. Hepiniz, hepiniz Hakan'ın katillerisiniz... Hepinizden iğreniyorum...

Güle güle HAKAN! Güzel düşlerinle anacağız seni.....

*Turgut UYAR

Federico Garcia Lorca İçin Üç Şiir'den

Yavuz KAYNAR
• İTÜ Petrol Mühendisliği

Bostancı'da Son Tango

Mutlak acıların akşamındayım/Uzatma devresi yok artık/Mağlubiyet kesinleşti/Telafisi imkânsız yaşanmışların/Sispos, kayaları tepeye taşımaktan vazgeçti/O da farketti anlamsızlığı/Mâna topyekûn silindi suratlardan/Mekânların 'Gizli Yüz'leri unutuldu/Balıksız okyanuslarda yüzülüyor şimdilerde/Kocaman girdaplara kapılıyoruz/Çaresi yok batacağız /

HEM EĞLENİN HEM KAZANIN

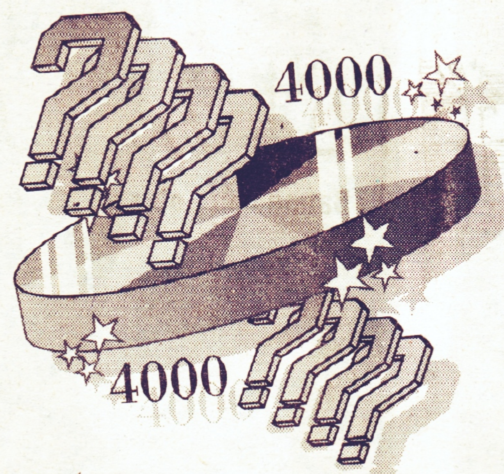

900 900 446
HAZİNE AVCILARI

900 900 681
ŞANS ÇARKI

900 900 680
ŞANS SAYILARI

BU OYUNLARI OYNAYAN BEŞ KİŞİ
SON MODEL VİDEOLU TV KAZANIYOR!..

ALO BİLGİ

Bu yarışma M.P.İ'nin izniyle düzenlenmiştir. Yarışmaya son katılma tarihi 20 Ekim 1992'dir. Çekiliş 27 Ekim 1992'de yapılacak, talihliler 30 Ekim 1992 tarihinde Hürriyet gazetesinde duyurulacaktır. Türkiye'nin her yerinden servislerimizin bir dakikası 5833 TL.'dır. Ortalama servis süresi 3-4 dakikadır. Alo Bilgi PK. 16 Tarabya–İSTANBUL

'Aşk Denizi' çoktan bitti/'Umuda Yolculuk' mümkün değil artık/'Düşler Tarlası'ysa yandı kül oldu/'Akdeniz' yitirdi saflığını/'Avrupa' çok uzaklarda/'Dünyanın Sonuna Kadar' gidemeyeceğimizi anladık çoktandır/'Grand Canyon'ı göremeyeceğiz hiç bir zaman/Payımıza 'Rembetiko' düştü: aşkın ve hüznün müziği/Meşruiyeti yok arzularımın, biliyorum Ama yine de inanmanı isterdim hiçbir çocuğun seni benim gibi sevemeyeceğine/ve hiçbir erkeğin seni benim gibi özleyemeyeceğine

• erkek çocuk

"Gençliğe Bir Şans Verin"...

Bu yazıyı yazmamın amacı artık bu sorunların üzerine gidilmesi vaktinin geldiğine olan inancımdır. Hayatta en önemli şeyin mutlu olmak olduğuna inanan bu satırların yazarı olarak, bütün gençleri mutsuzluğun kader olmadığına inanmaya, ona karşı mücadele vermeye ve batıda 30 yıl önce gerçekleşen bir kavramı tartışmaya çağırıyorum yani CİNSEL DEVRİMİ.

Şimdi bu yazıyı okuyan magandaları vay abazan v.s. gibi şeyler söyleyeceklerdir. Hiç önemli değil. Mühim olan insanın aklının ve mantığının gösterdiği yolda ilerlemesi olduğuna inanmaktır.

Lütfen siz de elinize kağıt, kalem alın görüş bildirin, katkıda bulunun. Mutsuzluğumuzu bastırmayalım, haykıralım. Olması gereken olmasın.

• İmza: X2

"Hep güzel insanlar mı giderler dünyadan"

-Gülnaz için-

Eyvah yine Eylül ayına geldik. Anıları ne denli anımsatıyor bu ay bana. Bir yağmur çiselerken gömmüştük seni. Birkaç arkadaşın, ailen ve öğrencilerin. Seni aramızdan alıp götüren siroza lanet etmi;ştik. Baban günlüklerini bana verdi. İşte bir günlüğünden parça. 25 Aralık benim doğum günüme ait.

"Yine bir doğum günü. Onun. Bugün okuduğum gazete ve dergiler yüzünden azar işittim müdürden. Nietzche, Stefan Zweig gibi canıma kıymak istemiyorum. Umut doluyum ben. Oysa günler bıçaklıyor beni. Çünkü ben bu topluma hiç alışamadım. O da bir safra gibi atmak istiyor beni Dayanabilecekmiyim, hiç bilmiyorum. Bugün Deniz Başaran'ın ardından babası Mehmet Başaran'ın yazdığı bir kitabı okudum..."

Mehmet Başaran bir yazar ve şair. Kızı Deniz 32 yaşında açlık grevleri döneminde canına kıydı. Sanki onlara nazire yaparcasına. Kimseler farkına varmadı bu kitabın. Oysa mesajlar yüklüydü bu kitap. Sonradan Mehmet Başaran'a yazdım. Kart yollamış. "Vurgun yemiş gibiyiz diyordu..." Bende vurgun yedim Gülnazcığım.

Çünkü güzel bir insandın sen. Kimseye kinin yoktu. Hep güzel insanlar mı gider bu dünyadan. Öldüğünü kimsecikler bilmedi. Bende DELİ'ye yazayım dedim. Metin Üstündağ LANGADAK'larını yazmıyor artık. Ökkeş hala hain. Ercüment Menemen gibi yazarların rakipleri o denli çoğaldıki: Ercüment Menemen bile "Ben bile bu denli yağcı değilim" dedi ve emekliye ayrıldı. Armutalan yakınlarına yerleşti. Metin Üstündağ, Gani Müjde, Can Barslan bir Gülnaz vardı. Okurunuz. Siz hiç bilmediniz. Şimdi bilin. O sizi çok sevdi. O insanları çok sevdi.

Sevgili Gülnaz son yazdığın sayfaya not düşmüşsün" Kanadında kaldı bahar" diye. Bir yağmurlu Eylül gününde mahzun uğurladık seni. Ve hala mahzunuz. Hem sen yoksun. Hem gün günden kötüleşiyor biliyormusun? Bir Gülnaz vardı. Bir vardı vee bir yoktu.

Arkadaşı: Mennan Suat Altay
• Kalaba/ANKARA

"Hüseyin Avni Dede ve Erzincan"

Emeğine sağlık Küçük İskender. Hüseyin Avni Dede'yi ne güzel anlatmışsın öyle. Küçük Tanrılar Panayırı adlı bir şiiri var. Dede'nin iki mısrası mıh gibi usumda "... hiç mi uğramadınız Erzincan'a / Gülüşlerinizi çocuklar bölüşmedi mi"

Erzincan'da deprem oldu. Bugün, Nazım'ın bile şiir yazdığı (birinci deprem üstüne) Erzincan boşalıyor. Memurlar tayin istiyor. Sevgili Hüseyin Avni Dede, Erzincan'da o bayram gibi günler, büyük kalabalık yok artık. Necip Türk basını unuttu Erzincan'ı Haa protezli Nurcan Hemşireyle anımsıyorlar. O binaları yapanlar hani araştırılacaktı ne oldu? Koca bir hiç!

Lütfen Erzincan ölmesin. Lütfen duyarlı olunsun.

• İbrahim ORMANCI-İZMİR

DUYURU

Anadolu Pop-Rock müziği ile ilgili arkadaşlar benimle bir temas kurarlarsa sevinirim.
ADRES: Münir TİRELİ
100/1. sok. 8/4
Göztepe - İZMİR
Tel.: (51) 32 31 72
(Hergün saat 17'den sonra)

DELİ
23 Eylül1992
Parantez Gazetecilik ve Yayıncılık Ltd. Şti. Adına İmtiyaz Sahibi: Kenan Ergen ■ **Yazıişleri Md.:** Tan Cemal Genç ■ **Deliler:** Alen, Can, Cezmi, Erden, Gani, Hakan, Sencer, İskender, Met-Üst, Cemil Cahit, Kemken, Ender, Memed, Tan Cemal, Tuncer, Selçuk, Lamia, Resul, Sahir, Hulki, Derya, Tahsin, Soner ■ **Ofset Hazırlık:** Ağaçkakan Ltd. ■ **Baskı:** Ge-Pa Basım Sanayii ve Tic. A.Ş.-İstanbul ■ **Dağıtım:** Gameda Ltd.Şti. ■ **Yazışma Adresi:** Klodfarer Cad. Dostluk Yurdu Sok. Hacıbey Apt. No: 10/5 34410 Cemberlitaş -İstanbul ■ **Tel:** 516 82 84 ■ **Fax:** 516 23 62

BAŞARI KOMPLEKSİ

Baştarafı 10. sayfada

başlarım. Başlamasam ne olacak, parçalanır giderim inanın. Yurtdışına giden arkadaşımın uzunca bir süredir Türkiye'den uzaklaşmasının onun aleyhine olduğunu düşünürüm. Çünkü Türkiye'den kopunca bir daha döndüğünde buradaki çevresini kaybedecektir. İlişkileri azalacaktır. Hatta en güzeli iş bulamayacaktır bir süre. Şimdi bu size biraz tezat gibi görünebilir. Yurt dışına gidip orada okuyan biri buradaki birinden daha rahat iş bulur dediğinizi duyar gibi oluyorum. Belki siz doğruyu söylüyorsunuz. Ama ben içimdeki derin acıyı dindirebilmek için her tür garip düşünceye, tezatlarla dolu olsa akıl yürütme yollarına rahatlıkla başvurabiliyorum. Bu benim kendimle sorunum. Müdahale ederseniz bana kötülük etmiş olursunuz. Bu kimsenin işine yaramaz...

Evet doktor bey, işte günlerim böyle acılar, öfkeler, kıskançlık nöbetleri arasında geçiyor. İnanın doktor bey bu başarı kompleksi yüzünden kötü gün dostu oldum. Nerede başarısız, hasta, işsiz, başı dertte arkadaşım varsa ben hemen onun yanındayım. Adeta başkalarının başarısızlığında, sefaletinde, şansızlığında ben yeniden varoluyorum, önüm açılıyor, soluk alabiliyorum. Ufkum genişliyor.

Doktor ne olur bana bir çare. Ve ne olur "çok kişi senin gibi" demeyin, bunun sosyal, kültürel bir kader olduğunu söylemeyin. Herkes gibi olmak da benim ağrıma gider, unutmayın. Lütfen bana ayrı bir tedavi uygulayın...

YAZISIZ

Sencer